

KŐ PÁL | SZÁRNYKÉSZÍTŐ

Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Vendégeink, Kedves Barátaink!

Szeretettel köszöntöm Önöket ma esti megnyitónkon. Megtiszteltetés a Múcsarnok számára, hogy Kő Pál meghatározó jelentőségű életművéből gazdagon válogatva e falak között rendezhettünk kiállítást. A Mester tárlatával egy különleges kiállításegyüttes válik teljessé. Idézek Szegő György tanulmányából, melyet a Kő Pál tárlatát kísérő katalógusban publikáltunk:

„Fontosnak tartom kiemelni, hogy a Magyar Művészeti Akadémiát alapító Makovecz Imre építész születésének 90. évfordulóján rendezett múcsarnoki emlékkiállítás nem magában áll. Korábbi korszakfeltáró kiállításegyütteseink sikere nyomán ezúttal is három, egymással szorosan összefüggő kiállítást kínálunk egyszerre. A hetvenes-nyolcvanas évek politikai elnyomásával szellemiségükkel és alkotásaikkal szembeszálló legjelentősebb művészeket bemutató tárlat-hármas centrumában láttatjuk Makovecz mester életművét, amelyhez egyenlő ranggal Kő Pál szobrászművész és Olasz Ferenc fotóművész kiállítása társul. Bízom benne, hogy a három életmű összekapcsolása ezúttal is reveláció lesz.”

A három alkotó kiállításának mindegyike önálló karakterrel bír, egyszersmind áthatja őket egy-egy sajátos anyagi minőség: Kő Pál termeiben földillatú, már-már testet öltő anyagok honolnak, Makovecz Imre anyagaival együtt emelkedünk a magasba, Olasz Ferenc fotói között a teremtés értékeit őrző anyagok vesznek védelmükbe minket is.

A kiállításbevezetőnek illendő mértéktartóan rövidnek lennie. E szűkítő adottság elegáns meghaladására – s egyben kihívásként eleve teljesíthetetlen feladatot tűzve magam elé – egy mondatban tennék kísérletet Kő Pál művészetének összegzésére: Kő Pál életműve a Haza egészének szeretetteljes spirituális számbavétele, s a fellelt javak érzelmesen férfias és elszántan értékörző plasztikai újraformálása a közösség számára.

Kő Pál kiállítását bejárva Önök is tanúi lesznek, hogy e művészi számvetés nyomán a termekben mindenki itt van: szent királyaink, Mohács mártír hősei, a Reformkor nagyjai, irodalmunk, képzőművészetünk, zenekultúránk huszadik századi kimagasló alakjai, az utcaseprő, a kukás és a Szárnykészítő. Akkor fogalmazok pontosan, ha így mondom: mindannyian itt vagyunk, hisz a mi fennkölt, magasztos és egyszerre hétköznapi és gyarló tulajdonságainkat, vonásainkat emelte szeretetébe és formálta anyagba Kő Pál.

Szeretném megköszönni Kondor-Szilágyi Mária kurátori gondosságát, Gálhidy Péter szakértői közreműködését, Kludovác András grafikai tervezőmunkáját, Halassy Csilla továbbá Kő Pál gyermekei segítő és kölcsönzői együttműködését, a magángyűjtők és közgyűjtemények részvételét, és természetesen köszönettel tartozunk kollégáink a kiállítás építésében végzett munkájáért.

Mielőtt átadnám a szót Berecz Andrásnak, aki megnyitja kiállításunkat, szeretném megosztani Önökkel egy élményemet: néhány hete, amikor Kő Pál szobrai elkezdtek benépesíteni a termeket, bejött Berecz András ihletet meríteni. Akkor a szobrok még nagyrészt a falak mentén, a földön várakoztak. Körbejárva, egyre közelebb kíváncsoltunk az alkotásokhoz, így előbb négykézláb, majd hason fekve is csodáltuk a mesterműveket, az apró részleteket is. Mondhatok-e ennél személyesebb vallomást, tanúságtételt a művészet és Kő Pál szobrászatának ereje és hatalma lényegéről?

András aztán többször jött még, tegnap is, ma délelőtt már be sem mentem a kiállítótérbe, biztos voltam benne, hogy itt töltötte az éjszakát Kő Pál szobrai között.

Megkérem Berecz Andrást, nyissa meg a kiállítást.

Medve Mihály